

Aigües avall

Jaume Ramot (Grup N. Sterna)

No sé quants anys devia tenir jo, potser deu, dotze, tant se val. Darrera de casa meva, on ara s'hi poden trobar les cases adossades que toquen al carril bici, hi havia una mena de piscines on s'hi recollien les aigües fecals de Castell d'Aro. Mitjançant uns conductes a l'aire lliure, arribaven totes les aigües negres del poble. En aquella piscina pestilent, recordo que hi vaig passar hores i hores de jocs amb el meu company Àlex, agafant granotes, gripaus, i centenars de capots que més tard portàvem a casa dins d'un pot de vidre. Com podeu imaginar, el contacte amb aquelles aigües no crec pas que fos gaire bo per la salut de dos nens,estic segur que actualment, aquesta conducta seria més que reprovada per qualsevol metge. De fet la meva mare, sovint en olorar i veure el color fosc de l'aigua del pot de vidre, ens obligava de mala gana anar a llençar els pobres animals al lloc de la captura.

Un bon dia, uns camions van començar a portar unes grans caixes de fusta amb tot tipus de materials d'allò més moderns. Jo els veia de lluny, i no m'ho acabava de creure.

El meu pare ens explicava tot dinant,

JAUME RAMOT

Els components més joves del Grup Sterna en plena manifestació al Ridaura.

que aviat començarien a construir una gran depuradora al poble. Tot eren elogis cap a la nova infraestructura. Entre els veïns del poble, es comentava que el dia de la inauguració, el senyor alcalde i els senyors enginyers beurien l'aigua que la depuradora abocaria al riu amb una copa de cava.

Quina paraula més estranya aquella, de-pu-ra-do-ra. Sonava tant rara, moderna i important que, en citar-la, tot sovint ens equivocàvem.

Per a mi, l'important d'aquella gran obra era cercar les grans caixes de fusta que deixaven abandonades per fer gàbies per als ocells que sempre tenia al pati de casa. Amb una mica de tela metàl·lica al davant i una porta al costat, ja tenia una nova caseta per algun infeliç ocell que agafava, recollia o capturava de la forma més insospitada. Tant encantat n'estava d'aquella depuradora, que el dia que varen posar el ciment a la sortida de l'aigua que s'aboca al riu, vaig anar a escriure el meu nom i la data en el ciment encara fresc. Encara, avui en dia, quan no surt l'aigua per la boca de sortida, puc llegir tant antiga inscripció.

De fet, els primers dies posteriors a la seva inauguració, unes pudors varen començar a arribar fins a casa. En dies de vent de Garbí, arribaven fins al poble. Però evidentment, ningú hi donava importància, eren les primeres proves i calia tenir una mica de paciència. I com que justament paciència, en aquest poble ens en sobra, han passat més de vint anys i seguim tenint paciència. Paciència per aguantar pudors dia si dia no, paciència per veure com tants altres pobles dels voltants s'aprofiten d'aquesta infraestructura deixant-nos aquí la merda que els sobra, paciència per veure com el nostre riu es va carregant de nitrats i fos-

JAUME RAMOT

fats, que d'alguna manera acabaran retornant al nostre organisme, paciència per veure l'escuma baixant riu avall massa sovint, i massa sovint també paciència, per empassar-nos les explicacions poc fonamentades dels tècnics de SEAR.SA, escapolint-se, amb dubtoses raons, les irregularitats de la seva gestió. Paciència, per suportar uns ajuntaments, que mandat rera mandat han mirat enlaire tot xiulant mentre el rebut de l'aigua s'encaria per temes de depuració.

Paciència, paciència, paciència.

En fi, no sé si la nostra actuació al Ridaura del passat 3 d'abril, dia en què s'efectuà el darrer bassament d'aigües en mal estat, servirà de res. Però, val a dir, que la paciència se'ns va esgotant.

De fet, a Castell d'Aro, ja fa anys que patim la mala gestió d'una depuradora que com en el llibre del Petit Príncep, res no és el que sembla. Però actualment, l'amenaça s'atansa també sobre un espai en el que molts hi havíem posat grans il·lusions: la zona del darrer tram del Ridaura, que poc a poc s'estava recuperant. Actualment, és aquesta la darrera zona d'aiguamoll que ens queda a la Vall. Poc a poc, la vegetació i la fauna existent donava una esperança a la vida. Per altra banda, creiem, que ben gestionada, és una perla turística de qualitat per a tots aquells turistes nacionals i foranis que els agradi trobar un espai tant interessant a tocar del poble.

La nostra opinió com a Grup Sterna, és que indrets com els de la zona del darrer tram del Ridaura, si es mantenen dignament, i se'ls hi dona la importància que tenen, i poden ser, per què no, un molt bon atractiu en els fulletons turístics que anem escampant alegrement per mig món. També pot servir

JAUME RAMOT

com a eina didàctica per molts escolars perquè sàpiguen que és una llera de riu amb tota la seva fauna adjunta.

Per això, pels animals que hi intenten viure i per a una dignitat com a veïns de dos nuclis de població als que estimem, hem dit prou a una empresa

Cal tenir paciència per veure com el nostre riu es va carregant de nitrats i fosfats

amb una gestió nefasta, que ens posa en evidència davant tants i tants visitants i ens aboca a una qualitat de vida tercermundista a preu d'una tecnologia puntera.

No sé quina solució pensen prendre, si millorar les instal·lacions, millorar la gestió, o senzillament no fer res. Però han de saber que molts veïns i el Grup

Sterna, n'estem força tips. I que per sort per a ells, portar una analítica paral·lela de les aigües que s'aboquen al riu, és una empresa a la que econòmicament el Grup Sterna no es pot comprometre, però que en qualsevol moment pot tenir el recolzament de grups més capitalitzats i posar en una posició judicialment delicada a qui correspongui.

De-pu-ra-do-ra, quina paraula més rara, moderna i important, i és que en citar-la tot sovint encara m'equivoco. Però com diuen les dents aquelles que surten a TV3, "... i si m'equivoco, torno a començar..."

Tornarem a començar, tornarem a lluitar i tornarem a vèncer, tantes vegades com ens derrotin, que d'això els catalans ja en sabem.
